

Wees gelukkig

Irma Grovell

Rheia

UITGEVERIJ

© Irma Grovell 2018

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit dit boek mag gedistribueerd, gekopieerd of op welke manier dan ook verstrekt worden aan derden zonder toestemming van de auteur.

Grafisch Ontwerp: Pepijn Oldenburg

Drukwerk: Scanlaser

Eerste druk, november 2018

Uitgeverij Rheia

Vroedschap 28

1412 NW Naarden

www.uitgeverijrheia.nl

info@uitgeverijrheia.nl

Isbn: 9789492010162

Nur: 350

I have been bruised to silence, but found a way to rise and walk on.
Irma Grovell

Rheia

UITGEVERIJ

1.

Naomi stond achter het gordijn en luisterde. Zijn gerochel was diep en kwam vrij met gekreun.

Ze hoefde niet te kijken. Hij leefde.

Snel liep ze naar de keuken in haar oversized T-shirt, ze voelde het versleten linoleum onder haar blote voeten. De wekker had ze niet horen afgaan en ze moest nu snel ontbijt koken. Naomi roerde de havermout in het kokende water en wachtte totdat het water weer aan de kook kwam. Het kommetje pap van Hunter zou koud worden, dat wist ze nu al. Ze ging van het ene been op het andere staan en dacht: o, schiet toch op.

‘Goedemorgen mam. Ik heb gedroomd en ik wil er graag met je over praten,’ zei Gloria die de keuken inliep in haar te korte pyjama en haar slaapvlechten die alle kanten op stonden.

‘Niet nu, Gloria.’

‘Ik vertel je toch een stukje.’ Ze wreef in haar ogen terwijl ze vertelde: ‘Ik droomde van een man die mijn hand vasthield en met mij ging wandelen. Ik was nog maar een klein meisje. Hij was een lange man. Mam, zou je mijn vader willen beschrijven?’

Daar gaan we weer, dacht Naomi. Ze moest bij haar standpunt blijven, al klonk de stem van haar dochter breekbaar.

‘Mama, waarom antwoord je me niet?’

‘Gloria, ga eens opzij of ga zitten. Houd op met dat op-en-neer-geloop.’

Ze voelde dat de ogen van Gloria haar bewegingen volgden. Even door roeren. Ze draaide zich om van het fornuis om de kommetjes te pakken, maar Gloria versperde haar de weg. Naomi stond stil. ‘Ik heb haast. Laat me door.’ Ze keek in de grijze ogen van haar dochter die

schuin omhoog liepen naar de zijkant van haar smalle gezicht. De kleine slaaplijntjes liepen dwars over haar ene wang in haar jonge bruine gezicht. Gloria ging niet opzij.

Naomi verbrak als eerste het oogcontact en liep terug naar het fornuis en deed hem uit. De pap rook verbrand. Ze nam het pannetje mee naar buiten en met een resolute handzwaai mikte ze de pap in de oude oliedrum die gebruikt werd als vuilnisbak. Terug in de keuken hield ze het pannetje onder de kraan. Met een klap zette ze de pan met water op het aanrecht, ze keek kort haar dochter aan, zag dat ze schrok en verliet de keuken.

Buiten adem klom Naomi de bus in. Gelukkig had ze hem gehaald en was er nog plek. Op weg naar het Concorde Hotel bij Palm Beach waar ze in het huishouden werkte, zat ze vaak te denken aan haar leven en dat van Gloria. Ze fantaseerde dat ze in een appartement woonden en allebei studeerden, Gloria sociaal-cultureel werk en zij? Dat wist ze nog niet. Ooit had ze een verpleegstersopleiding willen doen, maar nu vond ze dat niet meer bij haar passen. Ze was nu ouder en moest iets anders kiezen. Geduldig wachtte ze tot zij en haar dochter hun diploma's hadden gehaald om hun toekomst in Nederland te beginnen. Ze had van de gelegenheid gebruikgemaakt om op de avondschool haar tweede kans op haar middelbare schoolperiode te benutten. Ze voelde zich vaak verlegen omdat ze moeite had de andere studenten bij te houden. Achttien jaar had ze niet gestudeerd. Gedachten kwamen bij haar op, zoals eigen schuld, dom, naïef, mislukkeling. Naarmate de jaren verstreken, werden die gedachten minder, maar ze gingen nooit weg. Ze stimuleerde haar dochter om haar schoolwerk goed bij te houden.

Hunter zou geen deel meer uitmaken van hun leven. Naomi was er

klaar mee, ze had genoeg van hem, van zijn gedrag, eeuwige gemopper, ontevredenheid en dreigementen. Als ze aan hem dacht, besloop haar een grote boosheid waar ze geen kant mee op kon. Stilzwijgend had ze te veel van hem geaccepteerd en ze kon er niet meer tegen. Zijn rotbuien kwamen vaker voor dan toen ze kind was. In haar mond proefde ze bitterheid. En toch had ze een schuldgevoel dat ze niet kon verklaren.

Ze moest denken aan laatst toen ze bij thuiskomst op straat luide stemmen hoorde. Ze liep de tuin in en bleef luisteren bij de boom. Wat was hier aan de hand? Hunter was bezig Gloria uit te schelden die op zijn woorden reageerde.

‘Brutaal nest.’

‘In een nest zitten vogels.’

‘Doe wat ik je vraag.’

‘Ik ben je dienstmeisje niet.’

‘Kom hier dan sla ik die grote bek van je dicht.’

‘Echt niet.’

Naomi voelde haar hart wild in haar borst kloppen terwijl ze luisterde.

‘Kom hier snotaap.’

‘Ik vertel mama dat je me uitscheldt.’

‘Je bent een hersenloos rotkind.’

‘En jij bent een grote driftkikker.’

‘Akelig monster.’

‘Botte beer.’

‘Kom hier. Ik zal je leren wat een botte beer is.’

‘Echt niet. Je bent niet aardig.’

‘Pak de bezem en veeg.’

‘Bevelen volg ik niet op.’

‘Verdwijn. Je hebt hier niets te zoeken.’

‘Niet zonder mijn moeder.’

‘Sodemieter op.’

Naomi voelde zich vanbinnen onrustig en boos. Haar hoofd werd warm.

‘Mama koopt al het eten, jij niet. Je geeft haar geen cent en je geeft niet om ons.’

‘Zwijg, snootap.’

‘Je gebruikt haar als je slavin.’ ‘Wat!’ brulde hij veel harder.

‘Slavendrijver!’

‘Als ik je te pakken neem, kun je op de blaren zitten.’ Zijn stem klonk ziedend.

Naomi zag Gloria haar kant op rennen. Een grote steen vloog voorbij en bonsde tegen de heg.

‘Blijf staan!’ beval Hunter.

‘Nee. Je slaat alleen maar en je scheldt. Iets anders geven kan je niet.’ Het enige wat Naomi kon doen was haar transpirerende dochter opvangen en haar dicht tegen zich aanhouden. Ze kon Gloria’s hart tekeer voelen gaan alsof het zich uit haar lichaam wilde bevrijden. Nu wist ze wat er gebeurde als ze naar haar werk was. Stokstijf bleef ze staan met haar dochter naast zich. Haar hoofd was bloedheet en ze had het gevoel dat er vlammen uit haar oren kwamen. Hunter kwam de hoek om met een steen in zijn hand. Ze kon zijn reactie op zijn gezicht niet zien door de schaduw van zijn hoed, maar zijn lichaam schokte en kwam tot stilstand. Naomi zorgde ervoor dat hij wist dat zij daar stond naast haar kind. Dat hij wist dat ze hen had gehoord en had gezien dat hij de steen had gegooid. Hij liet een steen, zo groot als een golfbal, uit zijn hand vallen, keerde zich om zonder iets te zeggen en verdween om het huis.

Zij verliet samen met Gloria het huis. Het was haar schuld dat haar

dochter dit moest meemaken. Waarom was ze jaren geleden niet verhuisd? Waarom was ze gebleven? Zij voelde een beklemming in haar borst. Zwijgend maakten ze samen een lange wandeling, waardoor het in haar hoofd wat afkoelde. De zon scheen genadeloos op hen neer toen ze door de straten en doorgangetjes liepen. Het voelde voor Naomi aan alsof zij dakloos waren. Ze kwamen aan bij een kwihi-boom die schaduw gaf doordat zijn oude gebarsten takken rijkelijk bedeed waren met kleine groene blaadjes. Ze leunde tegen de grillige boomstam om op adem te komen, terwijl Gloria op een steen ging zitten. Naomi vroeg: 'Gloria, gebeurt dit vaak?'

'De laatste tijd wel. Ik kon er niet meer tegen hoe hij me rond commandeerde en als ik had gedaan wat hij vroeg, mopperde hij nog steeds. Ik word dan zo kwaad mama.'

Naomi zei niets maar dacht: mijn kind moet er nu onder lijden omdat ik haar niet genoeg heb beschermd. Hij was toen zij jonger was al bezig de levens van haar en haar broer te verzieken en jaren later was haar dochter aan de beurt. Gloria was slimmer dan zij ooit was geweest. Die tijd was voorbij en nu moest ze handelen voor haar kind.

'Ik regel dat je na schooltijd ergens naar toe kan om je huiswerk te maken en in alle rust te leren. Gloria, het enige wat ik je vraag is dat je je best doet om voor je examen te slagen en dan zijn we hier weg. Dat kan ik je beloven.'

Gloria knikte.

Een paar dagen na de woordenwisseling vond Gloria hem op de vloer van de huiskamer. Angeli, Naomi's jeugd vriendin en buurvrouw, had gezorgd dat hij per ambulance vervoerd werd naar het ziekenhuis.

Uren later kwam Naomi thuis en hoorde het verhaal aan. Coma? Hoe

kwam hij in een coma? Nu moest zij hem gaan bezoeken. Wie zei dat? Ze hoefde helemaal niets. Ze had geen zin naar de stad te gaan voor hem. Nee, dat deed ze niet, verkwisting van tijd. Waarom zou zij hem bezoeken? Hij lag toch in een coma? Waarom zou dat haar moeten schelen? Voor haar part mocht hij in het ziekenhuis blijven wonen. Als het omgekeerd was, zou zij h em niets kunnen schelen. Ze voelde zich misselijk worden en haalde diep adem.

Na het eten liep Naomi naar de bushalte en nam de bus naar het ziekenhuis. Op de afdeling waar ze naartoe was verwezen, hoorde ze hem. Hij jouwde iemand uit. O nee, hier had hij ook al geen manieren. De verpleegster, die net uit zijn kamer kwam, bleef bij de dichte deur even met gesloten ogen staan. Naomi was ook stil blijven staan en bij Hunters volgende kreet deed de jonge verpleegster haar ogen open en zag ze Naomi staan.

‘Mijn vader,’ zei ze kalm.

De verpleegster knikte en zei: ‘Hij is net wakker uit een coma. Hij schreeuwde toen ik terugkwam met medicijnen die de dokter had voorgeschreven. Een ogenblik alstublieft, ik haal de dokter erbij.’

De verpleegster kwam terug met een man in een doktersjas.

‘De Groot.’ Hij gaf haar een hand. ‘Ik ben de behandelende arts van uw vader. We hebben bloed laten prikken toen hij binnenkwam. Uw vader heeft suikerziekte en hoge bloeddruk. Wist u dat? Heeft hij medicijnen?’

‘Daar weet ik niets van af, dokter,’ zei ze met opgetrokken wenkbrauwen.

‘We vermoeden dat we meer kunnen vertellen over de staat van zijn gezondheid na onderzoek, maar dan moet hij wel meewerken.’

Samen gingen ze de kamer binnen waar Hunter lag en bezig was een

naald uit zijn arm te trekken. Losse snoertjes hingen uit een apparaat die blijkbaar aan zijn lichaam hadden vastgezet.

‘Wat doet u nu!’ riep de verpleegster die naar zijn bed liep.

‘Je bent toch niet blind?’ gromde hij.

De arts liep ook naar Hunters bed. ‘Mijnheer Richards, we moeten onderzoeken waarom u in een coma in het ziekenhuis belandde.’

‘Je kunt wachten tot het in de hel vriest. Blijf van me af.’ Hij kreeg de naald eruit en sloeg om zich heen.

Naomi stond naast de deur alles zwijgend aan te horen. Ze had buikkrampen van de spanning. Hij keek niet eens op. ‘Jullie hebben er zogenaamd voor doorgeleerd, maar mensen sterven, godverdomme. Ik ga naar huis en die zooi wil ik niet in mijn lijf hebben.’

Wat krankzinnig, dacht Naomi. Zijn open hemd gaf zijn ribben bloot die iedereen die binnenkwam, kon tellen. Ze zag nu hoe zijn aangezichtsboten door zijn huid schenen. Hij zag er erg slecht uit en toch wilde hij niet onderzocht worden.

Ze zei: ‘Je bent niet zomaar in een coma geraakt. Er moet iets zijn waardoor het is gebeurd.’

‘Ben je hier gekomen om me door het slijk te halen?’ vroeg hij ruw.

‘Ik zou mijn schoenen daarin niet willen vuilmaken, dank u,’ kaatste ze terug. Ze zei niets meer, maar bleef in de kamer.

‘Ik ga naar huis,’ zei hij bars.

‘Riskant om zo weg te gaan zonder verder onderzoek en medicijnen. Beseft u dat u in een coma bent geraakt, omdat u hoogstwaarschijnlijk suikerziekte hebt? Laat u onderzoeken om meer schade voor te zijn,’ zei de arts.

‘Geen sprake van. Geen onderzoek. Geen medicijnen. Ik blijf niet in dit dodenhuis om vergiftigd te worden.’ Hij hees zijn bovenlichaam omhoog en zwaaide zijn lange benen van het bed. Hij zat rechtop en

knoopte zijn hemd dicht. Hij ging staan en wankelend stond hij het bed vast te houden op zijn gezwollen voeten. Hij zocht de vloer af op zoek naar zijn schoenen, die in een hoek naast elkaar stonden. 'Waar zijn mijn schoenen?'

De verpleegster en de arts keken elkaar aan. Naomi zag de met stof bedekte, bruine versleten schoenen met ongebruikte vetergaten. Was hij blind? vroeg ze zich af.

'Ik vind het jammer dat we uw ogen en lichaam niet verder mogen onderzoeken en dat u ervoor kiest om onbehandeld naar huis te gaan.'

'Het kan me geen biet schelen wat je zegt. Jullie weten niet wat jullie doen en vermoorden mensen die hier komen voor iets kleins. Ik sterf liever in mijn huis zonder giftige stoffen in mijn lijf. Waar zijn mijn schoenen?' Hij zat nu op de rand van het bed.

'Meneer Richards, uw belangrijkste organen moeten onderzocht worden om te zien of er beschadiging is opgetreden. Het kan gevaarlijk voor u zijn als u het ziekenhuis verlaat,' zei de arts.

'Nonsens.'

'Als u toch besluit om weg te gaan, bent u verplicht een verklaring te tekenen dat u zichzelf ontslaat.'

'Ik teken niets. Ik liep hier niet vrijwillig binnen.'

'Als u niet tekent, zijn we verplicht de politie te bellen en zult u toch hier moeten blijven totdat ze er zijn.'

'Niemand houdt mij tegen. Ik ga hier de deur uit en jullie hebben het nakijken.' Hij maakte aanstalten om op te staan, maar viel steeds op zijn achterste op het bed. Niemand mocht hem aanraken.

'U bent helemaal niet fit genoeg om het ziekenhuis te verlaten.'

'Waar zijn mijn schoenen!' schreeuwde hij.